

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 266/2010-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť Ing. A. S., Veľká Británia, zastúpenej advokátom JUDr. J. K., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. A. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť Ing. A. S. trovy konania v sume 240,50 € (slovom dvestoštyridsať eur a päťdesiat centov) do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. K., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 266/2010-13 zo 7. júla 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Ing. A. S., Veľká Británia (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. K., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«... Prostredníctvom svojho právneho zástupcu podávam týmto sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci porušenia môjho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 29. 10. 2009, č. k. 6 Er 2726/07-22, v exekučnej veci oprávneného V., a. s., IČO:..., so sídlom B., proti mne ako povinnej, Ing. A. S., nar... - sťažovateľke, o vymożenie 5 461,10 EUR s príslušenstvom, súdnym exekútorom Mgr. I. V., , na základe exekučného titulu na peňažné plnenie Platobný výmer: č. k. 2302/2004, Platobný výmer: č. k. 2302/2004/b a Platobný výmer: č. k. 2302/2004/c vydané oprávneným dňa 4. 6. 2004, ktoré podľa návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie nadobudli právoplatnosť dňa 2. 7. 2004 a vykonateľnosť dňa 12. 7. 2004.

Dňa 28. 07. 2009 som podala prostredníctvom môjho právneho zástupcu v uvedenej exekučnej veci námietky proti exekúcii na Okresný súd Prešov, a to z dôvodu, že som voči právu oprávneného vymáhať pohľadávku vznesla námietku premlčania, nakoľko toto právo bolo u exekútora uplatnené až po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Zároveň som zdôraznila, že upovedomenie o začatí exekúcie podľa § 47 Exekučného poriadku mi ako povinnej nebolo doručené, pričom náhradné doručenie upovedomenia o začatí exekúcie povinnému, ktorý je fyzickou osobou je podľa § 49 ods. 1 Exekučného poriadku vylúčené.

Okresný súd Prešov napadnutým uznesením č. k. 6Er 2726/07-22 z 29. 10. 2009 moje námietky proti exekúcii ako oneskorene podané zamietol s odôvodnením, že tieto boli podané po uplynutí zákonom stanovenej 14-dňovej lehote, ktorá podľa súdu uplynula dňa 8. 9. 2008, keďže upovedomenie o začatí exekúcie podľa súdu mi bolo doručené 25. 8. 2008. V uvedenom uznesení sa ďalej neuvádza, akým spôsobom bolo vykázané doručenie predmetného upovedomenia o začatí exekúcie.

Dňa 31. 3. 2010 môj právny zástupca nazrel do súdneho spisu, sp. zn. 6 Er 2726/07 a zistil, že v uvedenom spise sa nenachádza žiadna listina preukazujúca, že som dňa 25. 8. 2008 predmetné upovedomenie o začatí exekúcie prevzala.

K veci uvádzam, že od roku 1996 žijem a pracujem vo Veľkej Británii, kde sa mi 12. 1. 2000 narodil syn L. I., a kde som sa 2. 9. 2001 vydala za otca môjho syna I. I. K veci ďalej uvádzam, že v čase doručovania platobných rozkazov č. k. 2302/2004, 2302/2004/b a č. k. 2302/2004/c vydaných oprávneným a dňa 25. 8. 2008, t. j. deň kedy mi podľa súdu malo byť doručené predmetné upovedomenie o začatí exekúcie som bývala vo Veľkej Británii, a nie na adrese P., kde mi mali byť doručované uvedené písomnosti. Navyše v čase doručovania písomností som bola na svojom pracovisku u môjho zamestnávateľa banky N., na pobočke Veľká Británia, ktorú skutočnosť dokazujú priložené potvrdenia od zamestnávateľa. Z uvedeného vyplýva, že dňa 25. 08. 2008 som nemohla prevziať upovedomenie o začatí exekúcie na adrese P. ani osobne u súdneho exekútora.

Je pravdou, že na exekútorský úrad povereného súdneho exekútora sa dňa 25. 8. 2008 dostavila moja matka M. S., nar. ..., bytom P., aby exekútorovi podala vysvetlenie ohľadom môjho trvalého pobytu. V tejto súvislosti zdôrazňujem, že jediná osoba, ktorá ma mohla zastupovať v uvedenom exekučnom konaní, a teda preberať za mňa písomností je môj právny zástupca JUDr. J. K., ktorému som dňa 24. 2. 2009 udelila plnú moc.

Navyše ani platobné výmery vydané oprávneným dňa 4. 6. 2004 neboli riadne doručené a preto nemohli nadobudnúť právoplatnosť dňa 2. 7. 2004 a vykonateľnosť dňa 12. 7. 2004. Platobné výmery nemohli byť doručené ani náhradným spôsobom podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, lebo počas odbernej lehoty na poštovom úrade, som sa v mieste doručenia nezdržiavala. Zdržiavala som sa tak ako je vyššie uvedené v cudzine. Podotýkam, že len vykonateľné rozhodnutie je materiálnym predpokladom každej exekúcie. Len také rozhodnutie pripúšťa vykonávanie exekúcie. V tomto prípade však došlo k tomu, že exekučný titul vôbec nebol vykonateľný. Podľa § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným.

Som toho názoru, že v uvedenom exekučnom konaní bolo vecou súdu, preveriť doručenie upovedomenia o začatí exekúcie, najmä ak povinná v námietkach proti exekúcií uvádzala, že upovedomenie o začatí exekúcie jej nebolo doručené, aj keď môže ísť o technické, resp. administratívne nedopatrenie povereného súdneho exekútora, ktoré nemôže ísť na ťarchu sťažovateľky a mať za následok odoprenie jej prístupu k súdu.

Záveru súdu o doručení upovedomenia o začatí exekúcie bez uvedenia spôsobu doručenia, resp. bez označenia listiny o doručení, najmä ak sa v súdnom spise uvedená listina nenachádza, považujeme za zjavne neodôvodnené a arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj na skutočnosť, že súd v konaní rozhodol tak, že námietky proti exekúcii ako oneskorene podané zamietol, porušil sťažovateľkine základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za porušenie základného práva považujem to, že námietky sťažovateľky proti exekúcii boli súdom ako oneskorene podané zamietnuté, hoci boli podané v čas (lehota na podanie námietok začína plynúť doručením upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré sťažovateľke nebolo riadne v súlade so zákonom doručené), teda konanie má vadu, ktorá spočíva v odňatí možnosti účastníkovi konania konať pred súdom. ...»

Sťažovateľka je toho názoru, že namietané uznesenie okresného súdu sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 porušuje jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie

svojich práv vidí v tom, že v uvedenom rozhodnutí sa okresný súd nevysporiadal s jej námietkou o premlčaní práva oprávneného vymáhať pohľadávku a s námietkou o nedoručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 6 Er 2726/07-22 z 29. októbra 2009 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, toto uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov konania.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. 1 Spr0 808/2010 z 10. júna 2010 vyjadrila podpredsedníčka okresného súdu, v ktorom uviedla:

„... K námietkam uvedených sťažovateľkou ohľadne vznesenej námietke premlčania uvádzam, že nie je dôvodná. Podľa § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka (asi § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pozn.) sa právo na vymáhanie premlčuje v lehote 10 rokov. Pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky z 27. 7. 2009 súd vychádzal z doručenky na čl. 16 exekútorského spisu, z ktorých vyplynulo, že dňa 25. 8. 2008 bolo doručené uznesenie o upovedomení o začatí exekúcie zásielkou určenou do vlastných rúk príslušnou poštou. Preto súd rozhodol o zamietnutí námietok proti prebiehajúcemu exekučnému konaniu.

Naviac z obsahu spisu Exekútorského úradu Mgr. V. vyplynulo, že matka povinnej z vlastnej iniciatívy navštívila exekútorský úrad, následne u oprávneného dohodla odpustenie úrokov z omeškania, zníženie odmeny exekútora.

Z vyššie uvedených dôvodov považujem sťažnosť za nedôvodnú.“

Okresný súd v podaní z 27. júla 2010 a právny zástupca sťažovateľky v podaní zo 4. augusta 2010 uviedli, že netrávajú na ústnom pojednávaní vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 44 až čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá musí mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 300/06).

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prejednávaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Základné právo na súdnu ochranu neznamena nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie

základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (II. ÚS 172/05).

Podľa § 49 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) upovedomenie o začatí exekúcie sa doručí oprávnenému a povinnému do vlastných rúk. Náhradné doručenie upovedomenia o začatí exekúcie povinnému, ktorý je fyzickou osobou, je vylúčené.

Základnou námietkou sťažovateľky bolo tvrdenie, že právo oprávneného vymáhať poistné bolo premlčané a sťažovateľke nebolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie. V odôvodnení uznesenia okresného súdu sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 sa okrem iného uvádza: „... Povinná dňa 30. 7. 2009 podala námietky podľa ust. § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z., ktoré odôvodnila tým, že právo bolo u exekútora uplatnené až po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhatelnosti alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnyimi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

Lehota na podanie námietok proti exekúciám je štrnásťdňová a začína plynúť odo doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Táto lehota je zákonnou lehotou a nemožno ju predlžovať ani skracovať. Nakoľko táto lehota je zároveň aj lehotou procesnou, stačí ak sú námietky podané na pošte, prípadne na inom orgáne, ktorý je povinný procesný úkon doručiť v posledný deň lehoty. Na zachovanie lehoty sa vyžaduje, aby námietky boli podané

u exekútora. V danom prípade posledným dňom lehoty u povinnej na podanie námietok bol dátum 8. 9. 2008, keďže upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnej doručené 25. 8. 2008.

V tomto prípade povinná podala námietky proti exekúcii po uplynutí zákonom stanovenej 14-dňovej lehoty, ktorá jej uplynula dňa 8. 9. 2008, súd preto námietky povinnej proti exekúcii ako oneskorene podané zamietol.

Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 vyplýva, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal s uvedenými námietkami sťažovateľky. Okresný súd iba konštatoval, že námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie boli podané oneskorene, bez toho, aby sa zaoberal so skutočnosťou, či upovedomenie o začatí exekúcie bolo vôbec sťažovateľke doručené do vlastných rúk. Okresný súd je povinný skúmať, či sa sťažovateľka v čase doručovania upovedomenia o začatí exekúcie zdržiavala v mieste bydliska, alebo nie, vzhľadom na to, že upovedomenie o začatí exekúcie sa musí povinnému, ktorý je fyzickou osobou, doručiť do vlastných rúk. Iba vtedy, ak je upovedomenie o začatí exekúcie doručené povinnému v súlade s Exekučným poriadkom, začína plynúť povinnému lehota na podanie námietok. V exekútorskom spise sp. zn. Ex 426/07 súdneho exekútora Mgr. I. V. sa nachádza úradný záznam z 25. augusta 2008, kde sa výslovne uvádza: „Dňa 25. 8. 2008 navštívila Ex. úrad matka povinnej Ing. S. vo veci podĺžnosti voči V. Prevzala upovedomenie o začatí exekúcie (pretože dcéra žije už vyše 12 rokov v zahraničí). ...“ Okresný súd bol povinný zisťovať, či upovedomenie o začatí exekúcie prevzala sťažovateľka alebo jej matka. Ak upovedomenie o začatí exekúcie prevzala matka, takéto doručenie nevyvoláva žiadne právne následky. Zákonná úprava pre nadobudnutie právnych účinkov vyžaduje doručenie do vlastných rúk (§ 49 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Dôvodom tohto porušenia je skutočnosť, že okresný súd neposkytol

sťažovateľke účinnú ochranu. Uznesenie okresného súdu sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 má arbitrárny charakter (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 6 Er/2726/07 z 29. októbra 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. K. Právny zástupca sťažovateľky si v sťažnosti z 3. mája 2010 uplatnil trovy konania v sume 240,50 €. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2009 v sume 721,40 €. Právnomu zástupcovi sťažovateľky vznikol podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov nárok na náhradu trov

právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v hodnote po 120,23 € (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie sťažnosti) a dvakrát náhradu režijného paušálu po 7,21 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v sume uplatnenej právnym zástupcom sťažovateľky vo výške 240,50 € vzhľadom na to, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania a priznanie trov právneho zastúpenia v tejto výške nie je v rozpore s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Ústavný súd vyslovil povinnosť okresného súdu uhradiť trovy právneho zastúpenia právnenému zástupcovi sťažovateľky (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2010